

19 Αυγούστου, 1996

[ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΣΗΦ ΧΑΤΖΗΧΑΝΝΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ/ Ή ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 687/96)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προσωρινό διάταγμα αναστολής της ισχύος της επίδικης απόφασης — Αρχές χορήγησης του από τη νομολογία — Έκδηλη παρανομία και ανεπανόρθωτη ζημία — Δε στοιχειοθετήθηκαν στην κριθείσα περίπτωση.

5

Ο αιτητής επεδίωξε με μονομερή αίτησή του την αναστολή εκτέλεσης της απόφασης περί τιμώρησής του μέχρις εκδικάσεως της προσφυγής κατά της νομιμότητάς της.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αίτηση, αποφάσισε ότι:

15

Στην υπόθεση **Σύλλογος Πολιτικών Μηχανικών Κύπρου v. Συμβουλίου Αποχετεύσεων Λεμεσού-Αμαθούντας**, συνοψίσθηκαν οι αρχές που διέπουν τα της χορήγησης προσωρινού διατάγματος.

20

Οι αρχές οι οποίες διέπουν την άσκηση της δικαιοδοσίας του δικαστηρίου για έκδοση προσωρινού διατάγματος, δυνάμει του Καν. 13 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου, 1962, έχουν διατυπωθεί σε σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Έχει νομολογηθεί ότι η έκδηλη παρανομία αποτελεί λόγο για χο-

ρήγηση προσωρινού διατάγματος έστω και αν δεν έχει αποδειχθεί ανεπανόρθωτη ζημία και έστω και αν θα προκληθούν σοβαρά προβλήματα στην Διοίκηση. Ωστόσο αποτελεί λόγο που θα πρέπει να προσεγγίζεται με μεγάλη προσοχή γιατί δυνατόν να ισοδυναμεί με έκδοση απόφασης επί της ουσίας. Η αναστολή αποτελεί πάντοτε ζήτημα διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου και όχι ζήτημα δικαιώματος. Η ανεπανόρθωτη ζημία από την επίδικη διοικητική πράξη πρέπει να εξειδικεύεται στην αίτηση με συγκεκριμένο και σαφή τρόπο.

Στην παρούσα υπόθεση είναι δεκτό ότι δεν εγείρεται ζήτημα χρηματικής ζημίας. Η οποιαδήποτε ζημία του αιτητή είναι ηθική ζημία.

Στην υπόθεση *Κλεάνθους (Αρ. 1) ν. Δημοκρατίας* (1972) 3 Α.Α.Δ. 371 ο αιτητής ετύγχανε ανώτερος δημόσιος υπάλληλος. Είχε ζητήσει αναστολή της απόφασης με την οποία το ενδιαφερόμενο μέρος είχε διοριστεί στη θέση Επάρχου. Κρίθηκε ότι το πλήγμα στο γόητρο της δημοσιοϋπαλληλικής ιδιότητάς του, το οποίο θα του προκαλούσε ψυχολογικό τραύμα, επιβλαβές για την υγεία του, δεν αποτελούσε ανεπανόρθωτη ζημία.

Στη *Γεωργιάδης (Αρ. 1) ν. Δημοκρατίας* (1965) 3 Α.Α.Δ. 392 έγινε δεκτό ότι ο αιτητής θα υφίστατο ηθική ζημία επειδή η επίσημη υπόστασή του στον εκπαιδευτικό κόσμο θα μειώνετο με το να εισέλθει στην εικόνα το ενδιαφερόμενο μέρος υπό την ιδιότητα του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Παιδείας. Η πιο πάνω ηθική ζημία θεωρήθηκε ως ανεπανόρθωτη.

Το Δικαστήριο εξέτασε προσεκτικά τους νομικούς λόγους οι οποίοι υποστηρίζουν την προσφυγή και την αίτηση. Πράγματι εγείρουν σοβαρά νομικά ζητήματα. Είναι όμως νομολογημένο ότι τα νομικά ζητήματα πρέπει να επιλύονται κατά τη δίκη. Επίλυσή τους στο στάδιο της διαδικασίας για χορήγηση προσωρινού διατάγματος αποτελεί σοβαρή επέμβαση στην πορεία της δίκης και στα επίδικα θέματα τα οποία θα εξεταστούν από το δικάζοντα Δικαστή.

Μετά από προσεκτική εξέταση των νομικών λόγων που υποστηρίζουν την προσφυγή και την αίτηση για χορήγηση προσωρινής θεραπείας είναι η διαπίστωση του δικαστηρίου ότι δεν πρόκειται για οφθαλμοφανείς, κτυπητές και αυταπόδεικτες παρανομίες.

Αναφορικά με το θέμα της ανεπανόρθωτης ζημίας θεωρείται ότι η οποιαδήποτε ηθική ζημία την οποία τυχόν θα υποστεί ο αιτητής λόγω του αποκλεισμού του από τις εκλογές για ανάδειξη προέδρου της ΤΕΔ δεν αποτελεί, υπό τις περιστάσεις, ανεπανόρθωτη ζημία η οποία

είναι επαρκής για να δικαιολογήσει τη χορήγηση του αιτούμενου διατάγματος. Η οποιαδήποτε ζημία την οποία θα υποστεί ο αιτητής μπορεί να αποζημιωθεί επαρκώς με χρήμα.

5 *Η αίτηση απορρίπτεται.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

10 Σύλλογος Πολιτικών Μηχανικών Κύπρου v. Συμβουλίου Αποχετεύσεων Λεμεσού - Αμαθούνας (1996) 4 Α.Α.Δ. 2178,

Moyo and Another v. Republic (1988) 3 C.L.R. 1203,

15 *Sofocleous v. Republic (1971) 3 C.L.R. 345,*

Georghiades v. Republic (No. 1) (1965) 3 C.L.R. 392,

Κροκίδου κ.ά. v. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1857,

20 *Rodat v. Republic (1988) 3 C.L.R. 937,*

Cleanthous v. Republic (No. 1) (1972) 3 C.L.R. 371,

25 *Economides v. Republic (1982) 3 C.L.R. 837.*

Αίτηση.

30 Μονομερής αίτηση από τον Αιτητή με την οποία ζητά από το Δικαστήριο διάταγμα που να αναστέλλει την εφαρμογή και/ή εκτέλεση της απόφασης της Ανώτατης Δικαστικής Επιτροπής Αθλητισμού με την οποία του επεβλήθη η ποινή της οριστικής διαγραφής και ο χαρακτηρισμός ως μη φιλάθλου μέχρι περατώσεως και εκδικάσεως της προσφυγής.

35 *Ε. Ευσταθίου και Κ. Καμένος, για τον Αιτητή.*

Cur. adv. vult.

40 ΚΑΛΛΗΣ, Δ.: Την 8.8.96 ο αιτητής καταχώρησε την παρούσα προσφυγή με την οποία ζητά την πιο κάτω θεραπεία:

“Δήλωση και/ή διαταγή του Σεβαστού Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ’ ων η αίτηση ημερομηνίας 26.7.1996 (Τεκμήριο 1) με την οποία ενώ αυτοί αθώωσαν τον αιτητή κατέληξαν στην

καταδίκη του και/ή η απόφαση των ημερομηνίας 1.8.1996 (Τεκμήριο 2) με την οποία αυτοί επέβαλαν εις τον αιτητή την ποινή της οριστικής διαγραφής και τον χαρακτηρισμό του ως μη φιλάθλου σύμφωνα με το άρθρο 11(2) (α) (ν) του περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού Νόμου είναι άκυρη και/ή παράνομη και/ή στερείται έννομου αποτελέσματος.” 5

Με μονομερή αίτηση της ίδιας ημερομηνίας ο αιτητής ζητά “την έκδοση διατάγματος από το Σεβαστό Δικαστήριο με την οποία να αναστέλλεται η εφαρμογή και/ή η εκτέλεση της προσβαλλόμενης αποφάσεως μέχρι περατώσεως και εκδικάσεως της υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο προσφυγής και/ή μέχρι νεοτέρας διαταγής του δικαστηρίου”. 10

Το πραγματικό βάθος της αιτήσεως φαίνεται στην προσφυγή και στην ένορκη δήλωση προς υποστήριξη της μονομερούς αιτήσεως. Το παραθέτω σε συντομία: 15

Ο αιτητής είναι ο Πρόεδρος της Τεχνικής Επιτροπής Διαιτητών (ΤΕΔ) από το 1994. Τη θέση του προέδρου την κατέλαβε μετά που είχε εκλεγεί από τα Κυπριακά Σωματεία. Παραπέμφθηκε για εκδίκαση ενώπιον της Ανωτάτης Δικαστικής Επιτροπής Αθλητισμού (ΑΔΕΑ) από τον Κυπριακό Οργανισμό Αθλητισμού (ΚΟΑ) για διάπραξη τριών αθλητικών παραπτωμάτων. Μετά από ακροαματική διαδικασία η ΑΔΕΑ αθώωσε τον αιτητή επειδή η κατηγορούσα αρχή απέτυχε να αποδείξει τις τρεις κατηγορίες τις οποίες αντιμετώπιζε αλλά τον έκρινε ένοχο για “αντιαθλητική συμπεριφορά που αφορά πράξεις ή παραλείψεις που συνιστούν αντιαθλητική ή ανάρμοστη συμπεριφορά” κατά παράβαση του Αρθρου 9 (1) (γ) (viii) των περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού Νόμων του 1969-93. Στη συνέχεια η ΑΔΕΑ του επέβαλε την ποινή της οριστικής διαγραφής και το χαρακτηρισμό του ως μη φιλάθλου σύμφωνα με το άρθρο 11 (2) (α) και (β) του Νόμου. 20
25
30

Σύμφωνα με την ένορκη δήλωση του αιτητή η οποία υποστηρίζει την μονομερή αίτησή του, ο κύριος λόγος που ζητά την αναστολή της εκτελέσεως της επίδικης απόφασης είναι διότι θα διεξαχθούν εκλογές για την πλήρωση της θέσης των μελών και του προέδρου της ΤΕΔ στις οποίες δεν θα μπορέσει να συμμετάσχει λόγω της διαγραφής του και του χαρακτηρισμού του ως μη φιλάθλου, ώστε εάν το δικαστήριο ήθελε εκδώσει ευνοϊκή απόφαση υπέρ του δεν θα μπορέσει να διεκδικήσει τη θέση αυτή ειμή μόνο μετά την πάροδο της θητείας της νέας επιτροπής. Έτσι θα του προκληθεί ανεπανόρθωτη ζημιά η οποία δεν θα μπορούσε να αποκατασταθεί 35
40

εάν το δικαστήριο εκδώσει υπέρ του ευνοϊκή απόφαση στην προσφυγή. Ήταν επομένως ορθό και πρόπον να γίνει αποδεκτή η αίτησή του για την έκδοση προσωρινού διατάγματος όχι μόνο για το λόγο αυτό αλλά και για το λόγο ότι έχει άριστη υπόθεση επειδή οι

5 ενέργειες των καθ' ων η αίτησή συνιστούν πρωτοφανή παρανομία η οποία είναι εμφανής χωρίς να παραστεί ανάγκη να αναλυθούν τα γεγονότα της υπόθεσης διότι η παρανομία βασίζεται στη λογική ερμηνεία των νομοθετικών κειμένων. Περαιτέρω, ανέφερε ότι

10 “η αναστολή της επίδικης απόφασης δεν παρεμποδίζει οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο το οποίο επιθυμεί να συμμετάσχει στις επικείμενες εκλογές και να εκλεγεί κατά τεκμήριο καταλληλότητας υποψηφίων για τη θέση προέδρου της ΤΕΔ” ενώ αν δεν εκδοθεί το διάταγμα θα αποκλεισθεί και δεν θα μπορέσει να διεκδικήσει τη θέση αυτή.

15 Κατά την ενώπιόν μου αγόρευση ο ευπαιδευτος συνήγορος του αιτητή ανέφερε ότι το νομικό βάθος της αίτησης για προσωρινό διάταγμα είναι εκείνο πάνω στο οποίο βασίζεται η προσφυγή. Το παραθέτω σε συντομία:

- 20 (1) Η επίδικη απόφαση ελήφθη καθ' υπέρβαση εξουσίας επειδή,
- (α) Η ΑΔΕΑ δεν είχε αρμοδιότητα να επιληφθεί της υπόθεσης του αιτητή,
- 25 (β) η αθώωση αφενός του αιτητή και η εν συνεχεία επιβολή σ' αυτόν ποινής από την ΑΔΕΑ βασιζόμενη σε διάπραξη αδικήματος επί των τριών κατηγοριών στις οποίες είχε αθωωθεί δημιούργησε μια κατάσταση κυριολεκτικά πρωτοφανή
- 30 στα χρονικά της απονομής δικαιοσύνης,
- (γ) η ΑΔΕΑ ήταν αναρμόδια να επιβάλει οποιαδήποτε ποινή στον αιτητή μετά την αθώωσή του.

35 (2) Η απόφαση ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας, επειδή,

- (α) ενώ κατά την απόρριψη των προδικαστικών ενστάσεων η ΑΔΕΑ επιφύλαξε την αιτιολογία της στην τελική απόφαση, δεν έχει προβεί σε οποιαδήποτε αιτιολογία στην τελική απόφαση.
- 40

- (β) το κατηγορητήριο ήταν “τόσο ασαφές και/ή τόσο πολύπλοκο και/ή τόσο ελαττωματικό ώστε ο αιτητής κυριολεκτικά εβρέθη σε δυσμενέστατη θέση να υπερασπίσει τον εαυτό του

κατ' εφαρμογή των άρθρων 12 και 30 του Συντάγματος και του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, άρθρα τα οποία εφαρμόζονται εξίσου τόσο σε ποινικά όσο και πειθαρχικά διαδικασίας".

- 5
- (3) Η απόφαση της ΑΔΕΑ πάσχει λόγω πλάνης "περί το νόμο και/ή εσθηρίχθη σε πεπλανημένη νομική βάση".
- (4) Η απόφαση της ΑΔΕΑ παραβιάζει κάθε αρχή δικαιοσύνης και είναι όλως αυθαίρετη και παράνομη. 10
- (5) Η απόφαση της ΑΔΕΑ να επιβάλει την ποινή της διά βίου απώλειας της ιδιότητας του φιλάθλου συνιστά υπέρβαση των ακραίων ορίων της διακριτικής της εξουσίας και είναι ως εκ τούτου παράνομος και/ή συνιστά κακή χρήση της διακριτικής της εξουσίας. 15
- (6) Η απόφαση της ΑΔΕΑ δεν συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοίκησης και τις αρχές την απονομής της πειθαρχικής δικαιοσύνης. 20
- (7) Η απόφαση της ΑΔΕΑ είναι αντιφατική, ασαφής, ανασφαλής και καταλήγει σε συμπεράσματα όχι εύλογα.

25

Βασιζόμενος στους πιο πάνω λόγους ακυρώσεως ο ευπαίδευτος συνήγορος του αιτητή υποστήριξε ότι η πιο πάνω εικόνα αποτελεί προφανή παρανομία και επομένως ενδείκνυται η χορήγηση του επίδικου διατάγματος. Περαιτέρω, υποστήριξε ότι με την επίδικη ποινή ο αιτητής στερείται του δικαιώματος να επιδιώξει αιρετό αξίωμα κατόπιν εκλογών. Αυτή η στέρηση δεν μπορεί να αποζημιωθεί με χρήμα σε περίπτωση που ήθελε πετύχει η προσφυγή του και επομένως ο αιτητής θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά. 30

Στην υπόθεση *Σύλλογος Πολιτικών Μηχανικών Κύπρου ν. Συμβουλίου Αποχετεύσεων Λεμεσού-Αμαθούνας* (1996) 4 Α.Α.Δ. 35 2178, είχαν την ευκαιρία να συνοψίσω τις αρχές που διέπουν τα της χορήγησης προσωρινού διατάγματος. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα:

40

"Σύμφωνα με τον Δαγτόγλου, Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο, 2η έκδοση, 1994, παρα. 502, προσωρινή προστασία μπορεί να διαταχθεί μόνο αν πεισθεί το Δικαστήριο από τα στοιχεία του φακέλου ή αποδεικτικά στοιχεία που υποβάλλει ο αιτών ότι:

‘α. πρόκειται περί αναστολής εκτελέσεως θετικής πράξεως (επί παραλείψεως δεν νοείται αναστολή),

5 β. η εκτέλεση της πράξεως μπορεί να προκαλέσει ζημιά στον αιτούντα,

γ. η ζημιά αυτή θα είναι:

10 - άμεση (δηλαδή δεν θα αφορά τρίτο και εμμέσως μόνο τον αιτούντα),

15 - προσωπική (δηλαδή θα τον αφορά ατομικά και όχι απλώς ως μέλος της ολότητας, όπως κατά κανόνα επί κανονιστικής πράξεως της διοικήσεως),

20 - ανεπανόρθωτη ή δύσκολα επανορθώσιμη (όπως η κατεδάφιση ενός κτιρίου, η κοπή ενός δέντρου, η καταστροφή γενικά ενός πράγματος, π.χ. φυτειών, τροφίμων, φαρμάκων κλπ, η αφαίρεση βιοπορισμού, στέγης, σπουδαστικής ιδιότητας κοκ),

25 δ. συντρέχει δημόσιο συμφέρον για την εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξεως.’

25 Οι αρχές οι οποίες διέπουν την άσκηση της δικαιοδοσίας του δικαστηρίου για έκδοση προσωρινού διατάγματος, δυνάμει του Καν. 13 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου, 1962, έχουν διατυπωθεί σε σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Τις παραθέτω:

30 (1) Το προσωρινό διάταγμα αποτελεί μια εξαιρετική θεραπεία επειδή εκδίδεται εκτός του πλαισίου της δίκης ή της έρευνας της ουσίας της υπόθεσης η οποία αποτελεί το φυσικό βήμα για την άσκηση της διοικητικής δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου και την χορήγηση των σχετικών θεραπειών.

35 (2) Προσωρινό διάταγμα μπορεί να χορηγηθεί αν συντρέχουν οι πιο κάτω προϋποθέσεις:

40 (α) Μαρτυρία για ανεπανόρθωτη ζημιά δηλαδή ζημιά η οποία δεν μπορεί να θεραπευθεί από οποιαδήποτε από τις θεραπείες οι οποίες είναι διαθέσιμες μετά την ακύρωση της διοικητικής πράξεως. Ακόμη και αν υφίσταται τέτοια ζημιά το δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί την χορήγηση του διατάγματος αν πρόκειται να δημιουργηθούν ανυπέρβλητα προσκόμ-

ματα στη λειτουργία της Διοίκησης, και

(β) Έκδηλη παρανομία. (Βλ. *Moyo and Another v. Republic* (1988) 3 Α.Α.Δ. 1203, 1208, *Σοφοκλέους v. Δημοκρατίας* (1971) 3 Α.Α.Δ. 345, *Γεωργιάδης (Αρ.1) v. Δημοκρατίας* (1965) 3 Α.Α.Δ. 392). 5

Στην *Κροκίδου κ.ά. v. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 1857 (απόφαση της Ολομέλειας) έχει γίνει επισκόπηση της νομολογίας που σχετίζεται με την σημασία της έκδηλης παρανομίας. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα: 10

Είναι η κατάλληλη στιγμή να αναφερθούμε στη σημασία της φράσης 'προφανής παρανομία'. Το εννοιολογικό της πλαίσιο προσδιόρισε η νομολογία. Η πρώτη διαπίστωση είναι ότι υποδηλώνει τις περιπτώσεις που η παραβίαση είναι οφθαλμοφανής χωρίς να χρειάζεται διερεύνηση αντιφατικών γεγονότων. Στο σημείο αυτό η απόφαση *Φράγκος και Άλλοι v. Δημοκρατίας* (1982) 3 Α.Α.Δ. 53 στη σελ. 57 διευκρινίζει: 15

'For the court to act, the illegality must be palpably identifiable without having to probe into disputed facts.' 20

Ακολουθεί σε γενικευτική διατύπωση η σημασία του όρου, 25

'Although what amounts to flagrant illegality, is nowhere exhaustively defined, it appears to me to involve a clear violation of the procedure envisaged by the law or unquestionable disregard of the fundamental precepts of administrative law ...' 30

Οι σκέψεις του δικαστηρίου επαναλαμβάνονται αυτούσιες στην απόφαση της Ολομέλειας *Sydney Alferd Moyo & Another v. The Republic* (1988) 3 Α.Α.Δ. 1203: 35

'For the illegality to qualify as flagrant, it must be glaring and as such self-evident and immediately identifiable.' 40

Θα προσθέταμε ότι η έκδηλη παρανομία είναι έννοια που προκύπτει από την αντιδιαστολή της προς την παρανομία.'

Έχει νομολογηθεί ότι η έκδηλη παρανομία αποτελεί λόγο για χορήγηση προσωρινού διατάγματος έστω και αν δεν έχει αποδειχθεί ανεπανόρθωτη ζημία και έστω και αν θα προκληθούν σοβαρά προβλήματα στην Διοίκηση. Ωστόσο αποτελεί λόγο που θα πρέπει

να προσεγγίζεται με μεγάλη προσοχή γιατί δυνατόν να ισοδυναμεί με έκδοση απόφασης επί της ουσίας. Η αναστολή αποτελεί πάντοτε ζήτημα διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου και όχι ζήτημα δικαιώματος (βλ. **Σοφοκλέους**, πιο πάνω). Η ανεπανόρθωτη ζημία από την επίδικη διοικητική πράξη πρέπει να εξειδικεύεται στην αίτηση με συγκεκριμένο και σαφή τρόπο (βλ. **Rodat v. Republic** (1988) 3 Α.Α.Δ. 937, 942).”

Στην παρούσα υπόθεση είναι δεκτό ότι δεν εγείρεται ζήτημα χρηματικής ζημίας. Η οποιαδήποτε ζημία του αιτητή είναι ηθική ζημία.

Στην υπόθεση **Κλεάνθους (Αρ. 1) v. Δημοκρατίας** (1972) 3 Α.Α.Δ. 371 ο αιτητής ετύγχανε ανώτερος δημόσιος υπάλληλος. Είχε ζητήσει αναστολή της απόφασης με την οποία το ενδιαφερόμενο μέρος είχε διοριστεί στη θέση Επάρχου. Κρίθηκε ότι το πλήγμα στο γόητρο της δημοσιοϋπαλληλικής ιδιότητάς του, το οποίο θα του προκαλούσε ψυχολογικό τραύμα, επιβλαβές για την υγεία του, δεν αποτελούσε ανεπανόρθωτη ζημία.

Στη **Γεωργιάδης (Αρ. 1) v. Δημοκρατίας** (1965) 3 Α.Α.Δ. 392 έγινε δεκτό ότι ο αιτητής θα υφίστατο ηθική ζημία επειδή η επίσημη υπόστασή του στον εκπαιδευτικό κόσμο θα μειώνετο με το να εισέλθει στην εικόνα το ενδιαφερόμενο μέρος υπό την ιδιότητα του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Παιδείας. Η πιο πάνω ηθική ζημία δεν θεωρήθηκε ως ανεπανόρθωτη.

Έχω εξετάσει προσεκτικά τους νομικούς λόγους οι οποίοι υποστηρίζουν την προσφυγή και την αίτηση. Πράγματι εγείρουν σοβαρά νομικά ζητήματα. Είναι όμως νομολογημένο ότι τα νομικά ζητήματα πρέπει να επιλύονται κατά τη δίκη. Επίλυσή τους στο στάδιο της διαδικασίας για χορήγηση προσωρινού διατάγματος αποτελεί σοβαρή επέμβαση στην πορεία της δίκης και στα επίδικα θέματα τα οποία θα εξεταστούν από τον δικάζοντα Δικαστή (βλ. **Οικονομίδης v. Δημοκρατίας** (1982) 3 Α.Α.Δ. 837 (απόφαση Ολομέλειας)).

Μετά από προσεκτική εξέταση των νομικών λόγων που υποστηρίζουν την προσφυγή και την αίτηση για χορήγηση προσωρινής θεραπείας είναι η διαπίστωσή μου ότι δεν πρόκειται για οφθαλμοφανείς, κτυπητές και αυταπόδεικτες παρανομίες.

Αναφορικά με το θέμα της ανεπανόρθωτης ζημίας θεωρώ ότι η οποιαδήποτε ηθική ζημία την οποία τυχόν θα υποστεί ο αιτητής

λόγω του αποκλεισμού του από τις εκλογές για ανάδειξη προέδρου της ΤΕΔ δεν αποτελεί, υπό τις περιστάσεις, ανεπανόρθωτη ζημία η οποία είναι επαρκής για να δικαιολογήσει τη χορήγηση του αιτούμενου διατάγματος. Η οποιαδήποτε ζημία την οποία θα υποστεί ο αιτητής μπορεί να αποζημιωθεί επαρκώς με χρήμα.

5

Η αίτηση απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.